

LANGUAGE BARRIER ESSAY

EN

The language barrier is perhaps one of the most discussed topics when it comes to integration in a new country and or reaching an intercultural environment. This essay on the language barrier is a personal experience story of Artur - a Latvian guy who has stepped out of his comfort zone and now living in Greece. Usually found walking through the city with headphones on or having fun with friends. He is open minded, full of sarcasm, always ready for an adventure, and this is his story:

First time I experienced a language barrier was at age of 5 when my great-grandmother was trying to communicate with me in Polish. I still have no idea what she wanted and she has taken this secret with her into the afterlife but I do remember the confusion it caused me. What am I to do when someone is trying to reach out to me but I don't understand? At the time it wasn't something that would really budge me since I had more important matters to attend to, like teasing my little brother and furtively eating green peas in our neighbor's garden.

During my teenage years, I got more interested in this topic and I read about the exploits of the greatest explorers (Christopher Columbus, James Cook, Ferdinand Magellan to mention some) and how they interacted with people from different nationalities and cultures. Although nowadays if you tried to give somebody you've never met before a necklace made of glass beads, they are more inclined to think that you are trying to scam money out of them and your generous present might get rejected, a couple of other methods they used like smile and open body language still works just fine.

It wasn't until the age of 21 that I finally got to experience a real life situation with language barrier. We had just arrived in Bulgaria, taken across half the country in the middle of the night in a taxi, and now trying to check in to a hotel in which the receptionist doesn't speak Latvian nor English or Russian. The problem was that one of us had left his passport in the taxi, so the receptionist was refusing to check him into the hotel with his driver's license (or so we thought at the moment). While we were desperately trying to convince the poor lady in three different languages to let him stay, she wouldn't say a word and slowly shook her head (already checking him into the hotel). Meanwhile, the taxi driver had found the passport and returned it to the hotel. To our surprise, he explained to us that in Bulgaria shaking the head means "yes" while nodding is "no" which has the opposite meaning in Latvia. Needless to say, we apologized to the receptionist, and we had a splendid stay in Bulgaria. After I had the taste of a foreign country, culture, and lifestyle, I wanted more of it, so I kept on traveling and living abroad. Right now I'm living in Greece for a couple of years and I must say that not knowing the Greek language hasn't been an issue for me. Greece is a very touristic country and more people do than not speak English or Russian or another foreign language. I know how to say greeting phrases and the magic words of "please" and "thank you" plus how to explain that I speak and understand just a little in Greek, but I always engage with a smile and an apology for the lack of language knowledge, and it has never been wrong. It was amazing when I went

to the post office and said the aforementioned things, but the postwoman wouldn't speak English, so she just stood up and loudly asked in the office if any of her colleagues or customers spoke English and would be willing to translate for us, and immediately we found a translator. I just love it when I walk into a random coffee shop and see a morose barista behind the counter, I smile, greet her and make my coffee order in Greek and her face blossoms up in a genuine smile, not that "I smile because I'm supposed to". Surely, not every interaction is a rose garden, but reaching out in a positive and not demanding manner is something that I can always do and affect myself, and so far I have found it to be the best practice.

GR

Το γλωσσικό εμπόδιο είναι ίσως ένα από τα πιο πολυσυζητημένα θέματα όταν πρόκειται για την ενσωμάτωση σε μια νέα χώρα ή για την προσέγγιση ενός διαπολιτισμικού περιβάλλοντος. Αυτό το δοκίμιο για το γλωσσικό εμπόδιο είναι μια προσωπική ιστορία εμπειρίας του Artur - ενός Λετονού που βγήκε από τη ζώνη άνεσής του και τώρα ζει στην Ελλάδα. Συνήθως τον βρίσκουμε να περπατάει στην πόλη με ακουστικά ή να διασκεδάζει με φίλους. Είναι ανοιχτόμυαλος, γεμάτος σαρκασμό, πάντα έτοιμος για μια περιπέτεια, και αυτή είναι η ιστορία του:

Η πρώτη φορά που βίωσα ένα γλωσσικό εμπόδιο ήταν σε ηλικία 5 ετών, όταν η προγιαγιά μου προσπαθούσε να επικοινωνήσει μαζί μου στα πολωνικά. Ακόμα δεν έχω ιδέα τι ήθελε και έχει πάρει αυτό το μυστικό μαζί της στη μετά θάνατον ζωή, αλλά θυμάμαι τη σύγχυση που μου προκάλεσε. Τι πρέπει να κάνω όταν κάποιος προσπαθεί να με προσεγγίσει αλλά δεν καταλαβαίνω; Εκείνη την εποχή δεν ήταν κάτι που θα με συγκινούσε πραγματικά, αφού είχα πιο σημαντικά πράγματα να ασχοληθώ, όπως το να πειράζω τον μικρό μου αδελφό και να τρώω κρυφά πράσινα μπιζέλια στον κήπο του γείτονά μας.

Κατά την εφηβεία μου, το θέμα άρχισε να με ενδιαφέρει περισσότερο και διάβασα για τα κατορθώματα των μεγαλύτερων εξερευνητών (να αναφέρω μερικούς όπως ο Χριστόφορος Κολόμβος, ο Τζέιμς Κουκ, ο Φερδινάνδος Μαγγελάνος) και για το πώς αλληλεπίδρασαν με ανθρώπους διαφορετικών εθνικοτήτων και πολιτισμών. Αν και στις μέρες μας αν προσπαθήσετε να δώσετε σε κάποιον που δεν έχετε ξανασυναντήσει ένα κολιέ από γυάλινες χάντρες, είναι πιο πιθανό να σκεφτεί ότι προσπαθείτε να του αποσπάσετε χρήματα και το γενναιόδωρο δώρο σας μπορεί να απορριφθεί, μερικές άλλες μέθοδοι που χρησιμοποιούσαν όπως το χαμόγελο και η ανοιχτή γλώσσα του σώματος εξακολουθούν να λειτουργούν μια χαρά.

Μόνο στην ηλικία των 21 ετών έζησα τελικά μια πραγματική κατάσταση με γλωσσικό εμπόδιο. Είχαμε μόλις φτάσει στη Βουλγαρία, διασχίσαμε τη μισή χώρα μέσα στη νύχτα με ταξί και τώρα προσπαθούσαμε να κάνουμε check in σε ένα ξενοδοχείο στο οποίο η ρεσεψιονίστ δεν μιλάει ούτε λετονικά ούτε αγγλικά ούτε ρωσικά. Το πρόβλημα ήταν ότι ο ένας από εμάς είχε αφήσει το διαβατήριό του στο ταξί, οπότε η ρεσεψιονίστ αρνιόταν να κάνει check in στο ξενοδοχείο με το δίπλωμα οδήγησης (ή έτσι νομίζαμε εκείνη τη στιγμή). Ενώ προσπαθούσαμε απεγνωσμένα να πείσουμε την καημένη την κυρία σε τρεις διαφορετικές γλώσσες να τον αφήσουμε να μείνει, εκείνη δεν έλεγε λέξη και κούναγε αργά το κεφάλι της (είχε κάνει ήδη όμως το check in στο ξενοδοχείο). Εν τω μεταξύ, ο ταξιτζής είχε βρει το διαβατήριό και το επέστρεψε στο ξενοδοχείο. Προς έκπληξή μας, μας εξήγησε ότι στη Βουλγαρία το κούνημα του κεφαλιού σημαίνει "ναι", ενώ το νεύμα είναι "όχι", το οποίο έχει την αντίθετη σημασία στη Λετονία. Περιττό να πούμε ότι ζητήσαμε συγγνώμη από τη ρεσεψιονίστ και είχαμε μια υπέροχη διαμονή στη Βουλγαρία. Αφού πήρα τη γεύση μιας

ξένης χώρας, μιας ξένης κουλτούρας και ενός ξένου τρόπου ζωής, ήθελα περισσότερα από αυτά, οπότε συνέχισα να ταξιδεύω και να ζω στο εξωτερικό. Αυτή τη στιγμή ζω στην Ελλάδα για δύο χρόνια και πρέπει να πω ότι η μη γνώση της ελληνικής γλώσσας δεν αποτέλεσε πρόβλημα για μένα. Η Ελλάδα είναι μια πολύ τουριστική χώρα και οι περισσότεροι άνθρωποι μιλάνε αγγλικά ή ρωσικά ή κάποια άλλη ξένη γλώσσα. Ξέρω πώς να λέω φράσεις χαιρετισμού και τις μαγικές λέξεις "παρακαλώ" και "ευχαριστώ" καθώς και πώς να εξηγήσω ότι μιλάω και καταλαβαίνω ελάχιστα στα ελληνικά, αλλά πάντα δεσμεύομαι με ένα χαμόγελο και μια συγγνώμη για την έλλειψη γνώσης της γλώσσας, και ποτέ δεν έχει γίνει λάθος. Ήταν καταπληκτικό όταν πήγα στο ταχυδρομείο και είπα τα προαναφερθέντα, αλλά η ταχυδρόμος δεν μιλούσε αγγλικά, οπότε απλά σηκώθηκε και ρώτησε δυνατά στο γραφείο αν κάποιος από τους συναδέλφους ή τους πελάτες της μιλάει αγγλικά και θα ήταν πρόθυμος να μας μεταφράσει, και αμέσως βρέθηκε μεταφραστής. Μου αρέσει πολύ όταν μπαίνω σε μια τυχαία καφετέρια και βλέπω μια σκυθρωπή barista πίσω από τον πάγκο, χαμογελάω, την χαιρετάω και κάνω την παραγγελία μου για καφέ στα ελληνικά και το πρόσωπό της ανθίζει με ένα γνήσιο χαμόγελο, όχι αυτό το "χαμογελάω γιατί έτσι πρέπει". Σίγουρα, η κάθε αλληλεπίδραση δεν είναι ροδόκηπος, αλλά το να προσεγγίσω με θετικό και όχι απαιτητικό τρόπο είναι κάτι που μπορώ πάντα να κάνω και να επηρεάσω τον εαυτό μου και μέχρι στιγμής το έχω βρει ως την καλύτερη πρακτική.